

Robert Vannoy, Podstawy prorocत्व biblijnych, Wykład 21a

IV. Jonasz

C. Treść Księgi Jonasza

Byliśmy w księdze Jonasza, która jest cyfrą rzymską IV. W drugiej części przyjrzelśmy się ekspresji postaci książki. Czy to jest pismo historyczne, czy nie? Dochodzimy więc do C. „Treść książki” i mam dwa podpunkty. Nie będę omawiać wszystkich czterech rozdziałów. Ale chcę mówić o tle historycznym, ponieważ myślę, że ma to związek z przesłaniem książki. Po drugie, chcę przyjrzeć się celowi książki.

1. Tło historyczne Zewnętrzna ekspansja Asyrii Najpierw „Tło historyczne”. Po pierwsze, a. „Zewnętrzne”, jaka jest sytuacja międzynarodowa poza Izraelem w czasach Jonasza. Chciałbym to przeforsować, więc nie zamierzam czytać wszystkiego, ale streszczę to. Zauważasz, że w czasach Omriego Asyria zaczyna odzyskiwać siły. Aszur-nasir-pal (883-859 pne) jest jedną z asyryjskich postaci, które przywracają władzę asyryjską. Pod względem militarnym Asyryjczycy byli bezwzględni wojownikami; Mam tam w waszych materiałach informacyjnych opis bezwzględnych strategii i taktyk stosowanych przez Asyryjczyków. Ale mówię tak, ponieważ Asyria zaczęła wpływać na Izrael. Zauważyłeś, że Izrael miał serię spotkań z Asyrią. W czasach Achaba (853 pne) Achab połączył siły, by walczyć z Asyryjczykami w bitwie pod Qarqar nad rzeką Orontes. W Biblii nie ma o tym mowy. Po drugie, w roku 841 pod rządami Salmanasara III, po tym starciu nad rzeką Orontes, Asyria powróciła, a królowie północy, zwłaszcza Jehu, zostali zmuszeni do płacenia daniny królowi asyryjskiemu. Znajduje się tam słynny Czarny Obelisk, na którym przedstawiono Jehu klęczącego, oddającego hołd Asyryjczykom w 841 rpne. Tak więc Asyria zaczyna stanowić realne zagrożenie dla dalszej niezależności Królestwa Północnego. W 833 pne Jehoachaz złożył hołd kolejnemu królowi asyryjskiemu. Tak więc w latach 800-tych Asyria zaczęła wywierać presję na Izrael.

Jonasz i Urartu — Osłabienie Asyrii

Jak to wpływa na Jonasza? Jonasz jest nieco późniejszy, około 782-780 pne. Wspomniałem, że Asyria była zaangażowana w walkę z Urartu na północy. Byli to ludzie, którzy przybyli z gór z północnej części Mezopotamii. Przesunęli się na odległość stu mil od Niniwy. Niektórzy uważają, że istnienie Asyrii było zagrożone przez tych górskich wojowników. To czas słabości Asyryjczyków, w którym nie mamy zbyt wielu informacji, więc jest sporo sporów. Ale niektórzy uważają, że jest to czas, kiedy Jonasz był w Niniwie, a jeśli tak jest, to sama Asyria jest zagrożona przez tych ludzi z północy. To może tłumaczyć gotowość Asyryjczyków do wysłuchania przesłania Jonasza, który powiedział: „Za 40 dni Niniwa miała zostać zniszczona”. Może to nie była tylko kiepska groźba; być może było to realne zagrożenie dla Asyrii.

W artykule, który znajduje się w twojej bibliografii, DJ Wiseman sugeruje, że zaćmienie słońca miało miejsce w 763 rpne, głód w 765 i trzęsienie ziemi, które miały miejsce w tych ogólnych ramach czasowych, a zatem tego rodzaju znaki mogły również przyczynić się do gotowości Asyrii do wysłuchania przesłania Jonasza. Jeśli wrócisz do Izraela, nic nie byłoby lepsze dla Izraela niż klęska Asyrii. Przed czasami Jonasza zagrażała im nie tylko Syria, ale także Asyria. Syria przestała być zagrożeniem, a Asyria stała się większym zagrożeniem.

W tym kontekście Jonasz zostaje posłany do tego narodu, który stanowi poważne zagrożenie dla Izraela. Myślę, że to pomaga nam zrozumieć niechęć Jonasza do udania się do tego miasta, a także otwartość Asyryjczyków na słuchanie przesłania Jonasza. To jest krótkie podsumowanie zewnętrznego kontekstu historycznego.

B. Wewnętrzny:

Dobrobyt pod rządami Jeroboama II

Teraz „wewnętrzny”. Wiele pomysłów dotyczących sytuacji wewnętrznej

zaczepnięto z artykułu Johna Steka „Przesłanie Księgi Jonasza ”, w którym wskazuje on, że zarówno Izrael, jak i Asyria znajdowały się w okresie gospodarczego odrodzenia. Czasy Jeroboama II były bardzo podobne do czasów Dawida i Salomona; Granice Izraela zostały rozszerzone i nastąpił dobrobyt gospodarczy. I zastanawiasz się, co się dzieje, ponieważ Izrael nie jest wierny Panu. Prorocy mówią o nadchodzącym sądzie z powodu cudzołóstwa i niemoralności w Izraelu. Nie można więc powiedzieć, że pomyślność jest nagrodą Bożą dla skruszonego i teraz wiernego ludu. Ale raczej wydaje się, że Bóg łaskawie udzielił ulgi narodowi, który niedawno ukarał z wielką surowością z powodu ich grzechu.

Spójrz na 2 Królów 14:26. Czytasz tam: „Pan widział, jak gorzko cierpieli wszyscy w Izraelu, czy to niewolnicy, czy wolni; nie było nikogo, kto mógłby im pomóc. A ponieważ Pan nie powiedział, że wymaże imię Izraela spod nieba, wybawił ich ręką Jeroboama, syna Jehoasza”. Werset ten odnosi się do sukcesu Jeroboama w zdobyciu dobrobytu w Izraelu poprzez rozszerzenie jego granic, w przeciwieństwie do wcześniejszego ucisku ze strony Syryjczyków — nie Asyryjczyków, ale Syryjczyków — którzy naciskali na Izrael. Więc to, co zauważyłem w twoim zarysie, to to, że ludzie wciąż pamiętają, jak Bóg postąpił z Izraelem w czasach Eliasza i Elizeusza, w czasach Achaba i Jehoachaza, w których istniały nie tylko rządy obcego narodu nad Izraelem, słowa nagany ze strony proroków, ale także oznaki błogosławieństwa Bożego dla sąsiednich pogan.

Korzyści Eliasza i Elizeusza dla Syrii

Na przykład w czasach Eliasza w Izraelu było wiele wdów, ale to przez wdowę po Zerafat Pan posłał Eliasza w czasie głodu, aby ją podtrzymał. Teraz Jezus odnosi się do tego. W czasach Elizeusza było wielu trędowatych, ale tylko Naaman, oficer syryjski, został uzdrowiony. To miłosierdzie zostało mu okazane, mimo że w tamtym czasie to jego naród, Syria, dominował nad Izraelem. W rzeczywistości w tym powszechnym okresie, od Achaba do Jehoachaza, okazuje

się, że Syria została obdarzona szczególną łaską przez Boga dzięki dobrobytowi. Eliasz otrzymał polecenie namaszczenia Chazaela w Syrii, Elizeusz prorokował, że będzie zły dla Izraela. Elizeusz w cudowny sposób ocalił siły syryjskie, które atakowały Izrael. Więc zastanawiasz się, co tu się dzieje?

Powt. 32:21 Bóg prowokuje Izrael do zazdrości błogosławiąc obce narody To, na co wskazuje Stek, to zasada działania wydaje się być tą, którą Mojżesz wyjaśnił Izraelowi na równinach Moabu w Księdze Powtórzonego Prawa 32:21. Czytamy w nim: „Wzbudzili we mnie zazdrość przez to, co nie jest bogiem, i rozgniewali mnie swoimi bezwartościowymi bożkami. Wzbudzę w nich zazdrość tych, którzy nie są ludem; Doprowadzę ich do gniewu przez naród, który nie ma rozumu”. Meredith Kline komentuje to w swojej pracy na temat Księgi Powtórzonego Prawa, *Traktatu o Wielkim Królu*, i mówi: „Klątwy przymierza groziły Izraelowi wyginięciem, gdyby uprawiał nierząd z nie-bogami Kanaanu. Stosując zasadę *lex talionis*”, czyli prawo odwetu, „Bóg wzbudziłby zazdrość w Izraelu za pomocą nie-narodu”. Wzbudzili we mnie zazdrość przez tych, którzy nie są bogiem, ja wzbudzę w nich zazdrość przez tych, którzy nie są ludem. „Odrzuci naród wybrany, który go odrzucił, odbierze mu ochronę przymierza i udzieli ludowi, który nie znał jego przymierza, łaski triumfu nad jego dziećmi”. Wygląda więc na to, że zasada odwetu lub zasada zastępstwa, jak można to nazwać, działa w Izraelu, tuż przed czasami Jonasza, w postępowaniu Boga z Izraelem i Syrią. W pewien sposób błogosławi Syrię i uciska Izrael. Więc to jest tuż przed czasami Jonasza. Obecnie Syria podupada z powodu porażki z Asyrią. I wypełniło się słowo Pańskie wypowiedziane przez Jonasza o Jeroboamie. Pamiętacie, jak prorokowano, że granice Jeroboama rozciągały się aż do Eufratu. Dzieje się to kosztem Syrii. Izrael rozciągał się na północ aż do Chamat.

Amos i Ozeasz potępiają grzech Izraela

Jednak gdy tak się dzieje, w Izraelu nie dzieje się dobrze. Amos potępił lub miał zamiar potępić grzech Izraela. Przyjrzymy się niektórym z tych tekstów, kiedy przejdziemy do Amosa. On prorokował, że Izrael pójdzie w niewolę poza Damaszek, to jest Asyria. Izrael ma zostać poniżony. Instrumentem tego sądu byłby naród z regionu Mezopotamii. Ozeasz głosił to samo przesłanie w 4:1, 10:6 i 11:5. Ozeasz wspomina o Asyrii. Tak więc Izrael cechuje duch pychy i samozadowolenia, wytrwałość w religijnym odstępstwie i zepsucie moralne. Naprawdę utraciła swoją szczególną pozycję, którą posiadała z racji tego, że była ludem wybranym przez Boga, ale tak naprawdę dzieje się tak, że Izrael postrzegał jej wybór jako wybór do przywileju, ale było to błędne przekonanie, a ona była ślepa na fakt, że był wybór do służby.

Zastąpienie: wróć do Boga, bo inaczej będzie pracował gdzie indziej

Więc taka jest sytuacja. Bóg każe Jonaszowi udać się do Asyrii. Ma przedstawić narodowi pogańskiemu obowiązki i przywileje wynikające z przymierza, które odrzuca Izrael. I wydaje się, że do tej idei zastąpienia odnosi się Jezus w Ewangelii Łukasza 4:25-26 w odniesieniu do wdowy po Zarafat i Naamanie; tę zasadę, która do tego czasu sprawdziła się już w odniesieniu do Syryjczyków. Jeśli lud Boży odrzuci to poselstwo, wtedy poganie zostaną powołani do obowiązków i przywilejów przymierza. To jest sugestia Steka dotycząca tego, co dzieje się wewnątrz i jakie jest teologiczne znaczenie misji Jonasza idącego do Niniwy. To zamiennik; jeśli nie zwrócisz się do Pana, Pan będzie działał gdzie indziej. Lud Boży musi być zawsze świadomy tej prawdy. „Kto myśli, że stoi, niech uważa, aby nie upadł”. Nie jesteśmy właścicielami słowa Bożego. Jeśli nie jesteśmy wierni i posłuszni, Bóg może przenieść swoje dzieło gdzie indziej i umieścić nas pod jego przekleństwem i sądem.

Byłoby interesujące zobaczyć, co rozegra się w ciągu następnych 25 do 50 lat w odniesieniu do chrześcijaństwa na Zachodzie. A co dzieje się z chrześcijaństwem, powiedzmy w Chinach, które były krajem zamkniętym, ale z

tego, co czytam, chrześcijaństwo rozwija się tam nadzwyczajnie. Czy to kolejny przykład tej zasady zastępowania? Czy Bóg odwraca się od ludzi, którzy mają wszystkie przywileje, i pracuje i przenosi się gdzie indziej?

Wracając do Jonasza, znaczenie jego misji w Niniwie nie ogranicza się tylko do mieszkańców Niniwy, ale obejmuje także Izrael i ich własny stosunek do Boga. Czyż Bóg nie naciskał na Swój krnąbrny lud swoim proroczym przesłaniem skierowanym do Asyryjczyków na wzór Eliasza i Elizeusza? Takie są moje uwagi na temat tła historycznego.

2. Kluczowe cele Księgi Napomnienie Jonasza dla grzechu obciążonego Izraelem

Dalej jest „Kluczowe cele książki”. W sekcji „Cele” wymieniłem cztery punkty. Po pierwsze, myślę, że służba Jonasza posłużyła do podkreślenia, poprzez kontrast, buntowniczego charakteru Izraelitów. Było wielu proroków, ale oni nie odpokutowali. Ale kiedy Niniwa słyszy słowo, żałuje!

Spójrz na stronę 44 w swoich cytatach, Stek komentuje to: „Wydarzenia proroczej misji Jonasza do Niniwy służą również jako nagana dla obciążonego grzechem i upartego Izraela. Nawet pogańscy marynarze dziwią się, że Jonasz, który służy „Bogu niebios, który stworzył morze i ląd”, próbował uciec przed takim Bogiem, a ich zdziwione słowa są jednocześnie naganą (por. pytanie *Co zrobiłeś?* [1:10]) wydaje się zawsze sugerować zarówno zaskoczenie, jak i oskarżenie. Co więcej, troska marynarzy o pomyślność Jonasza wyraźnie kontrastuje z bezduszną postawą Jonasza wobec mieszkańców Niniwy. Jest również oczywiste, że skrucha mieszkańców Niniwy podczas służby jednego znaku Jonasza służy jako stała nagana za grzech Izraela, który uparcie odmawiał słuchania ostrzeżeń proroków, nawet jeśli tym ostrzeżeniom towarzyszyły potężne znaki jak w służbach Eliasza i Elizeusza . Po raz kolejny Jahwe stara się „pobudzić ich do zazdrości wobec tych, którzy nie są ludem”. Tak więc dla kontrastu orędzie Jonasza zawiera również ostrzeżenie przed buntowniczym Izraelem.

B. Izrael nie miał wyłącznych praw do zbawienia Pańskiego Po drugie, myślę, że misja Jonasza ma na celu wpojenie Izraelowi, że nie miał on wyłącznych praw do zbawienia Pańskiego. Dostajesz to na końcu księgi z powodu pokuty mieszkańców Niniwy. Odrzuca się tu wszelkie idee religijnego ekskluzywizmu opartego na dumie narodowej i błędnej koncepcji wyborów. Wybór Izraela odbył się dzięki Bożej łasce i miłosierdziu i może być rozszerzony tam, gdzie Bóg chce go rozszerzyć; to nie było wyłącznie dla nich. Jonasz nawet się obraził, gdy Bóg rozszerzył je poza granice Izraela.

C. Jonasz miał odgrywać rolę reprezentatywną Po trzecie, jest prawdopodobne, że Jonasz miał odgrywać jakąś rolę reprezentacyjną i że księga będzie tak postrzegana przez tych, którzy ją czytają. Myślę, że jeśli spojrzysz na komentarze i tłumaczy, wielu to skomentuje, ale nie ma dobrych dowodów na to, jaka dokładnie jest reprezentatywna rola. Oto trzy propozycje na ten temat. Po pierwsze, przedstawiciel ludzkości w ogóle. Narracja mówi coś o postępowaniu Boga z człowiekiem i istotami ludzkimi oraz o ich relacjach z Bogiem. Po drugie, przedstawiciel tych, którym Bóg powierzył proroczą posługę. Jonasz jest lekcją pogładową dla tych, którzy odwracają się od swojego powołania. Koncentruje się tam szczególnie na Jonaszu i jego powołaniu. Po trzecie i prawdopodobnie najbardziej uzasadniona hipoteza jest taka, że Jonasz jest przedstawicielem Izraela, ludu Bożego. Stek komentuje: „Nie ma powodu wątpić, że w postawie Jonasza wobec Asyryjczyków cały Izrael utożsamiałby się z nim i wiedziałby, że jest przez niego naganiony. Nie ma też powodu, by wątpić, że właśnie o to chodziło autorowi”. Poza tym Jonasz może również przedstawiać coś z przyszłej historii Izraela. Jonasz, Izraelita, został wrzucony do morza, a następnie uwolniony, aby mógł wypełnić swoją misję. Tak więc naród izraelski miał przejść przez udrękę wygnania z powodu swojego nieposłuszeństwa, aż resztką mogła powrócić, aby wypełnić swoją misję w świecie. W tym zakresie szkoła

symboliczna może mieć rację. Jonasz może równie dobrze reprezentować Izrael. Ale jednocześnie Jonasz jest prawdziwą postacią historyczną.

D. Niewierność Izraela nie zniweczy Bożych zamierzeń Przesłanie dla Izraela jest takie, że bez względu na to, jak bardzo Izrael się buntuje i upada, Bóg osiągnie swój cel w Izraelu i przez niego. Jak mówi Stek: „...obecna niewierność Izraela nie zniweczy tych historycznych celów Jahwe. Chociaż było to widoczne już wcześniej w różnych krytycznych okresach historii Izraela, tutaj zostało to pokazane w bardzo dramatyczny sposób. Jonasz, ucieleśniający w jednej osobie urząd proroka – jeden z podstawowych darów charyzmatycznych Boga dla Izraela – i wypaczoną ciasnotę ducha ludu „wybranych”, jest zmuszany przez Boga, wbrew Jego woli, do wypełnienia misji miłosierdzia dla Niniwy. Grzech izraelskiego proroka nie może zniweczyć łaskawego planu Boga co do miasta asyryjskiego. Bóg jest nawet w stanie użyć tego grzechu, aby zrealizować swoją wolę. Kiedy Jonasz w końcu udaje się do Niniwy, udaje się nie tylko jako prorok z Izraela, ale idzie także, według naszego Pana (Łk 11:30), jako uderzający, stworzony przez Boga znak dla mieszkańców Niniwy, który będzie miał głęboki wpływ na ich. Niedoskonałość, słabość i załamanie reakcji Jego ludu na Niego nie przeszkadza suwerennemu Panu historii w realizacji Jego zbawczych zamierzeń. „Zbawienie pochodzi od Jahwe”. Jahwe dokona swego dzieła zbawienia w Izraelu pomimo niej, a nie dzięki niej”.

mi. Dominujący temat: Suwerenność Boga, który realizuje swoje cele pomimo ludzkiego buntu

Myślę, że ta perspektywa ucieleśnia najbardziej dominujący temat w książce: suwerenność Boga, który realizuje swoje cele pomimo ludzkiego buntu.

To Bóg ma pierwsze i ostatnie słowo. Napisał książkę. Zauważ, że zaczyna się w 1:1, a kończy: „Czyż nie powinienem się martwić o to wielkie miasto?” Zobacz Jonasza 4:10 i 11, „Ale Pan powiedział: „Martwisz się o tę winorośl, chociaż jej

nie pielęgnujesz ani nie sprawiasz, że rośnie... Ale Niniwa ma ponad sto dwadzieścia tysięcy mieszkańców... Czy nie powinienem być troszczysz się o to wielkie miasto?" Zatem to Bóg ma pierwsze i ostatnie słowo. W treści narracji zawsze forsuje problem. Więc Stek mówi: „Jego sąd zagraża Niniwie; zleca prorokowi; zsyła burzę na morze; „wyznacza” rybę; oszczędza skruszone miasto; dostarcza tykwy; „wyznacza” niszczycielskiego robaka; „wyznacza” uciążliwy wschodni wiatr; strofuje proroka”. Nawet modlitwa Jonasza świadczy: „Zbawienie jest od Pana”, to znaczy w Księdze Jonasza 2:9. Tak więc narracja jest tak naprawdę narracją o czynach Jahwe. Stek mówi: „Dlatego każde przedstawienie, które poprzez wyraźne stwierdzenie lub dorozumianą sugestię umieszcza Jonasza w centrum, można ocenić jedynie jako błędne odczytanie tego proroczego pisma”. Jonasz jest narzędziem w ręku Boga. Boża suwerenność jest sercem tej księgi.

D. Jonasz jako ilustracja punktu śmierci i zmartwychwstania Mesjasza d.
Często mówi się, że celem księgi jest wskazanie kogoś, kto jest większy od Jonasza z powodu odniesienia do Mateusza. EJ Young mówi w rzeczywistości: „Podstawowy cel Księgi Jonasza nie znajduje się w jej misyjnym lub uniwersalistycznym nauczaniu. Chodzi raczej o pokazanie, że wrzucenie Jonasza do otchłani Szeolu, a jednak wskrzeszenie go żywego, jest ilustracją śmierci Mesjasza za grzechy nie jego własne i zmartwychwstania Mesjasza”. Wydaje mi się, że Young przesadza, mówiąc, że jest to podstawowy cel tej książki.

Porównaj komentarz Younga z komentarzem J. Bartona Payne'a, który mówi: „Pan Jezus później wykorzystał okres pobytu Jonasza w rybach, aby zilustrować swoje trzy dni w grobie; ale w ten sposób ani nie ustanawia proroka jako typu samego siebie, ani nie sugeruje, że taki był pierwotny zamiar Boga, gdy zarządził cudowne przeżycie Jonasza”.

Stek komentuje: „Niektórzy potraktowali całą Księgę Jonasza tak, jakby jej głównym celem było po prostu przedstawienie proroczego typu Chrystusa. Ale jeśli to wszystko, co można powiedzieć, to trzeba przyznać, że figura pozostawała

kompletną zagadką aż do pojawienia się pozafigury, a Izrael, do którego początkowo była skierowana księga, nie mógł jej nie zrozumieć. Jego prawdziwe znaczenie musiało pozostać dla nich zamkniętą tajemnicą”. Myślę, że Stek ma rację. Myślę, że to chybione podkreślenie; Wolałbym powiedzieć coś, w czym mówi, że Jezus użył tej historii, aby zilustrować swoje trzy dni w grobie, zamiast wiązać cały cel tej książki z analogią Jezusa i Jonasza w rybach.

V. Amos A. Autor i pochodzenie

Przejdźmy do Amosa. Chcę być selektywny w tym, co zaznaczam w notatkach. Chciałem zaoszczędzić trochę czasu na fragment Amosa 9. Pod literą A „Autor i pochodzenie”. Jednym z nich jest „Jego imię”. To Amos, pasterz z Tekoa, od 1:1. Jest jedynym Amosem w Starym Testamencie. Pochodzi z Judy i był pasterzem.

2. „Miejsce jego proroczej działalności”. W przeciwieństwie do Ozeasza pochodził z Królestwa Południowego, ale swoją działalność proroczą skierował przede wszystkim do Izraela, czyli Królestwa Północnego. Pojawia się to nie tylko w zdaniu wprowadzającym w 1:1, ale także w rozdziale 7, gdzie Amos pojawia się w Betel. To nie znaczy, że nie ma nic do powiedzenia na temat Judy, a jest na ten temat osobna sekcja. Przypomina męża Bożego z Judy, o którym mowa w 1 Król. 13, w czasach Jeroboama I, kiedy ustawiali złote cielce w Betel.

3. „Czas jego działalności proroczej”. Amosa 1:1 powiedział, że prorokował w czasach Ozjasza w Judzie, czytamy: „Słowa Amosa, jednego z pasterzy Tekoa – to, co widział w Izraelu dwa lata przed trzęsieniem ziemi, kiedy Ozjasz był królem Judy i Jeroboama syn Jehoasza był królem Izraela”. Prorokował więc za czasów Ozjasza z Judy i Jeroboama, syna Joasza z Izraela, na dwa lata przed trzęsieniem ziemi. Był rówieśnikiem Ozeasza, chociaż Ozeasz prorokował przez późniejszych królów. Jeśli spojrzysz na Ozeasza 1:1, Ozeasz dodaje do Uzjasza Jotama, Achaza i Ezechiasza. Tak więc ogólnie uważa się, że Ozeasz był młodszym rówieśnikiem i następcą Amosa, z pewnym nakładaniem się.

Amos 1: 1 również wspomina o tym trzęsieniu ziemi, prorokował „dwa lata przed tym trzęsieniem ziemi”. W Księdze Zachariasza 14:5 znajduje się wzmianka o tym trzęsieniu ziemi, gdzie jest napisane: „Będziecie uciekać tak, jak uciekaliście przed trzęsieniem ziemi za czasów judzkiego króla Ozjasza”. I pamiętajcie, że Zachariasz był po wygnaniu, więc to było trochę później, wciąż jest pamięć o tym trzęsieniu ziemi od czasów Ozjasza do czasu po wygnaniu. Problem polega na tym, że nie znamy dokładnej daty tego trzęsienia ziemi. Nie jest to więc zbyt pomocne w określaniu daty trzęsienia ziemi. Freeman sugeruje, że okres służby Amosa przypadał na okres od 760 do 753 pne, a jest to oparte na milczeniu śmierci Jeroboama w 753 r pne Innymi słowy, zakłada się, że gdyby Jeroboam umarł, byłoby to tak ważne wydarzenie, spodziewałby się wzmianki o tym. Więc to było przed jego śmiercią, około 760 do 753 pne Więc są punkty końcowe.

Przepisywane przez Linnet Walker, Ashley Pengelly, Mallory Moench, Brady Champlin, Nicole Rook, Ted Hildebrandt, Stephanie Fitzgerald (red.)
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja autorstwa Katie Ells
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta